

Sociale Zaken en Werkgelegenheid
T.a.v. de leden van de Vaste Commissie Sociale Zaken

cie.szw@tweedekamer.nl

RSC
Horapark 2
6717 LZ Ede
T 06 228 972 76
info@register-rsc.nl
www.register-rsc.nl

IBAN NL46 RABO 0315 0432 96
KVK 67515614

Datum: 11 november 2021

Betreft: reactie RSC op voorstellen Veegwet

Geachte leden, geachte heer Peters,

Als beroepsvereniging voor register-casemanagers hebben wij met zeer grote verbazing en op onderdelen verbijstering kennisgenomen van een aantal voorgestelde wetswijzigingen in de Veegwet 2022 SZW. Het betreft twee ingrijpende voorstellen van het UWV, waarmee onze inziens op een oneigenlijke manier gebruik gemaakt wordt van de Veegwet. In deze brief leggen wij uit waarom.

Voorstel Veegwet 1: Een werkgever kan na 1 jaar geen beroep meer doen op een no-risk uitkering

Als een werkgever iemand in dienst neemt met een SFB-status en deze persoon ziek wordt, hoeft de werkgever in principe het ziekengeld niet zelf te betalen. Deze werknemer heeft recht op een Ziektewetvangnetuitkering van het UWV (no-risk). Wanneer die werknemer vervolgens in de WGA terechtkomt, hoeft de werkgever die WGA-uitkering over de eerste 10 jaar ook niet te betalen. Per werknemer hebben we het over een bedrag van gemiddeld € 130.000.

Nu weet een werkgever niet altijd dat hij een iemand met een SFB-status in dienst neemt of heeft, omdat de werknemer dat niet meldt of daarover niet de waarheid vertelt. Wanneer de werkgever daar later achter komt, kan hij alsnog een ZW-uitkering bij UWV declareren. Hiervoor geldt een terugvorderingstermijn van 5 jaar.

In praktijk probeerde UWV bij zo'n late claim op de no-risk daar onderuit te komen door te zeggen dat de no-riskstatus niet op tijd was geclaimd. In de Rechtspraak heeft zowel de CR als de HR bepaald dat dit een onjuist standpunt is: het gaat erom dát er recht bestond, niet vereist was dat dit (tijdig) geclaimd was.

Nu probeert UWV in de Veegwet tóch in te voeren dat er binnen 1 jaar een no-risk ZW moet zijn geclaimd én uitbetaald! Een heel vreemde en zeer onnodige maatregel, die onze inziens alleen maar de afstand vergroot tussen overheid en werkgevers als het om sociale wetgeving gaat.

Waarom? Heel simpel: UWV is dé partij is die weet of iemand een no-risker is. Zij geven immers zelf deze status af. Als de werkgever het om enige reden niet zou weten, dan zou UWV dit zelf direct kenbaar moeten maken op het moment dat er ziekmeldingen worden gedaan.

Met andere woorden: Waarom is hier de werkgever de pineut als deze wellicht belangrijke informatie niet heeft doorgekregen, terwijl UWV alle data in huis heeft?

Waarom moet een werkgever afhankelijk zijn van de performance van UWV, die ook nog een zware voorwaarde stelt aan claimen én toekennen/uitbetalen? Waarom niet elkaar gewoon helpen met beschikbare informatie in plaats van de verantwoordelijkheid afschuiven? Wij begrijpen hier niets van.

Voorstel Veegwet 2: UWV verhaalt de verleende voorschotten bij WGA-eigenrisicodragers

Al geruime tijd heeft het UWV te kampen met grote achterstanden. Dit leidt tot vertragingen in het nemen van WIA-beslissingen. In afwachting van deze beslissing wordt door het UWV vaak een voorschot aan de (ex-)werknemer toegekend. Deze voorschotten worden in geval dat de werkgever eigenrisicodragers is, vervolgens verhaald op de werkgever. Hiervoor is echter geen enkele rechtsgrond, zo oordeelde de rechter in een recente procedure tegen het UWV. (ECLI:NL:RBLIM:2021:7549). In de wet WIA staat immers alleen dat een eigenrisicodragers het risico draagt *nadat* het recht op WGA-uitkering is ontstaan (art. 83 WIA).

Er is pas sprake van een eventuele uitkering als er een WIA-keuring is geweest en er een WIA-beschikking is. Dit is hier niet het geval. In de Wet WIA is geen bepaling opgenomen die een WIA-voorschot gelijkstelt aan een WIA-uitkering. Bovendien, stelt de rechtbank, UWV is dan wel bevoegd om voorschotten op een WIA-uitkering te verlenen, maar dat betekent niet dat dit voorschot aan een eigenrisicodragers kan worden toegerekend.

UWV probeert dit nu op te lossen door een artikellid (art 84 lid 3 WIA) aan de wet toe te voegen waarin bepaald wordt dat “een voorschot” gelijk te stellen is met “een uitkering”.

Onze vraag is: Waarom is het acceptabel dat een uitvoeringsprobleem van het UWV afgewenteld wordt op eigenrisicodragende werkgevers?

- Het creëert een ongelijk speelveld, aangezien de publiek verzekerde werkgever hier geen last van heeft.
- Het levert de eigenrisicodragers onnodige administratie en kosten op; op een toch al complex onderwerp.
- Het kan voor de Mkb’er die eigenrisicodragers is (en die zijn er nog) een fors continuïteitsvraagstuk opleveren.

Kortom: wij vragen u bijzonder kritisch te zijn op de voorgestelde wijzigingen. Wij gaan graag met u in gesprek om mee te helpen met goed doordachte wetgeving op het gebied van sociale zekerheid.

Met vriendelijke groet,

Namens het bestuur van het RSC en
de faculteit RSZ (Riskmanagement Sociale Zekerheid) van het RSC.

Edwin Vonk

Bestuurslid RSC, tevens voorzitter faculteit RSZ

